

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Demà celebrem, amb l'Església i a l'Església, la commemoració litúrgica dels Sants Àngels de la Guarda, solemnitat en la Prelatura perquè —en aquesta data de 1928— la Trinitat va sembrar en l'ànima i en el cor del [nostre Fundador](#) una llavor destinada a fructificar en milers i milers de persones de tota llengua i nació. En repetides ocasions, sant Josepmaria va comentar que sempre ressonaven en la seva ànima les campanes de l'església de Nostra Senyora dels Àngels, que feien molt actual —fins al seu trànsit al Cel— el deure de fer l'Opus Dei amb la força de l'any 1928, i després del 1930. Demano al Senyor que s'escampi en la nostra conducta aquesta mateixa responsabilitat, perquè cada una i cada un n'és *la continuïtat*.

Una vegada més s'ha complert la paràbola de la petita llavor: i hem d'omplir-nos d'agraïment a Nostre Senyor. Ha passat el temps i el Senyor ens ha confirmat en la fe, concedint-nos tant i més del que aleshores vèiem. Davant d'aquesta realitat meravellosa arreu del món —realitat que és com un exèrcit en ordre de batalla per a la pau, per al bé, per a l'alegria, per a la glòria de Déu; davant d'aquesta tasca divina d'homes i de dones en situacions tan diferents, de seglars i de preveres, amb una expansió encantadora que necessàriament trobarà punts d'aflicció, perquè sempre estem començant; hem d'acotar el cap, amorosament, adreçar-nos a Déu i donar-li gràcies. I adreçar-nos també a la nostra Mare del Cel, que ha estat present, des del primer moment, en tot el camí de l'Obra¹.

Les consideracions de sant Josepmaria encara colpegen en la meva ànima. Recordo com si fos ahir aquestes paraules pronunciades com una oració plena d'amor a Jesucrist present en l'Eucaristia, a l'oratori de la seu central de l'Obra dedicat a la Pentecosta. Ens serveixen també ara, en començar aquest nou any de l'Opus Dei, i així omplir-nos novament d'esperança, perquè el Senyor, que va

---

¹ Sant Josepmaria, *Meditació*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 57).

promoure l'Obra, continua mantenint-la activa i fecunda amb el transcurs dels anys, amb la teva resposta i la meva.

Com sant Josepmaria en aquell aniversari de 1962, també avui ens sorprenem davant del que veiem ja realitzat en aquest *bocinet* de l'Església: l'Obra. És Ell qui posa l'increment, fent realitat una vegada més —com ha succeït amb freqüència en la història de l'Església— la paràbola del gra de mostassa: *la més petita de totes les llavors, però, quan ha crescut es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot vénen els ocells del cel a fer niu a les seves branques*².

El mateix que en el 1928, ara i sempre resulta evident la desproporció entre els mitjans i els fruits que Déu suscita. El poder salvífic no ha disminuït, però espera de cada una i de cadascun de nosaltres, així com de les persones que s'arreceren a l'ombra d'aquest arbre frondós, una correspondència generosa, la més gran que siguem capaços, amb el seu ajut.

Neix en la nostra ànima la lloança i l'agraïment a Déu. ***Gràcies, Senyor! Perquè aquesta fornada de pa meravellosa està difonent ja la bona olor de Crist (2 Cor 2, 15) al món sencer: gràcies per aquests milers d'ànimes que estan glorificant Déu a tota la terra. Perquè tots són teus***³.

Gratitud plena a Déu que, malgrat les dificultats, mai no ens abandona. Sempre és amb nosaltres! Per això, quan es presenten, ***hem de somriure enmig de la duresa d'algunes circumstàncies, repetint al Senyor: gratias tibi Deus, gratias tibi!***⁴. Sant Josepmaria, en el fons de l'ànima, va escoltar un dia: *si Deus nobiscum, quis contra nos?*⁵; si Déu és amb nosaltres, ni l'ambient secularitzat i fins i tot agressiu, ni la manca de mitjans materials o de salut, ni la precarietat de l'ocupació en molts llocs, ni les complicacions familiars o externes a la llar, res!, ha de fer efecte en nosaltres.

Aquests temps no es presenten pitjors als anteriors. Ho advertia sant Agustí: «Per què, doncs, has de pensar que qualsevol temps passat va ser millor que els actuals? Des del primer Adam fins a l'Adam d'avui, aquesta és la perspectiva humana: treball i suor, espines i cards»⁶.

El 2 d'octubre resulta també molt adequat per veure si individualment ens menem com l'instrument que Déu espera que siguem. Assimilem en la nostra ànima l'oració personal de sant Josepmaria en la data que commemorem: ***quan m'he despertat aquest matí, he pensat que voldríeu que us digués unes paraules i he hagut de posar-me vermell, perquè m'he sentit avergonyit. Llavors, acudint el***

---

² Mt 13, 32.

³ Sant Josepmaria, *Meditació*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 59).

⁴ *Ibid*, p. 57.

⁵ Cfr. *Rm* 8, 31.

⁶ Sant Agustí, *Sermó* Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442, cit. a *Liturgia horarum*, segona lectura de dimecres de la XX setmana del Temps ordinari).

*meu cor a Déu, veient que queda tant per fer, i pensant també en vosaltres, m'he persuadit que jo no dono tot el que dec a l'Obra. Ell, sí; Déu, sí*⁷.

Malgrat la bona voluntat, que gràcies a Déu no ens manca, supliquem perdó per les faltes concretes de correspondència davant dels dons divins: és a dir, la nostra poca generositat en ocasions, els nostres errors personals que poden desedificar els qui es troben a prop. Fem-ho amb una contrició alegre, que no ens ha de treure la pau. Perquè *així com els homes escrivim amb la ploma, el Senyor escriu amb la pota de la taula, perquè es vegi que és Ell qui escriu: això és l'increïble, això és el meravellós*⁸.

El Papa insisteix que tots els cristians hem d'il·luminar amb la fe les situacions i persones amb qui ens trobem al nostre camí; sentim-nos cridats —aquest nou any de l'Obra— a «anunciar l'Evangeli a tots, en tots els llocs, en totes les ocasions, sense demores» perquè «l'alegria de l'Evangeli és per a tot el poble, no pot excloure ningú»⁹. Són el ressò d'unes paraules de Crist, que cremaven en l'ànima del nostre Fundador des que va començar a notar els indicis de la crida divina, deu o dotze anys abans del 1928. *Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendantur? (Lc 12, 49); he vingut a posar foc a la terra, i què vull sinó que cremi? I la contestació: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3, 8), aquí sóc, perquè m'has cridat. Li ho tornem a dir ara, tots, al nostre Déu?*¹⁰.

El 2 d'octubre constitueix una crida que ressona en cadascun de nosaltres amb el convenciment de la missió que el Senyor ens ha encarregat: som al món per fer l'Obra com a part de la missió de l'Església. Per això, ens sabem —allà on som— en la primera línia de l'evangelització.

Es presenta de continu el temps *d'obrir-se en ventall* per servir més persones, també els qui no tenen experiència de la vida cristiana, o no tenen fe, o habitualment no la posen en pràctica. Ens esperen, i esperen que els transmetem el nostre goig d'haver trobat Jesucrist.

Conreem una consciència profunda i real de ser anunciadors de l'alegria de l'Evangeli en el propi ambient i a tota hora; dones i homes capaços d'establir amistat amb tots —servicials, plens de disponibilitat, d'amabilitat, de generositat—, que no es limiten a unes meres gestions apostòliques, sinó que tracten de comportar-se com a apòstols en tot temps i circumstància. I això, fills meus, presenta moltes manifestacions concretes: prendre's molt seriosament les implicacions pràctiques de la santificació del treball (justícia, caritat, humilitat, interès pels altres, to positiu, etc.); conduir-nos com a persones que uneixen, que col·laboren, capaces d'aprendre el bo que cada un pot aportar a la societat.

Aconseguirem mantenir viu aquest sentit de missió si conreem una pietat profunda i si fundem la nostra acció en els mitjans sobrenaturals, en la

---

⁷ Sant Josepmaria, *Meditació*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 60).

⁸ *Ibid.*, p. 59.

⁹ Papa Francesc, Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, n. 23.

¹⁰ Sant Josepmaria, *Meditació*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 62).

contemplació de Crist. Transmetre el missatge evangèlic és un bé que humanitza i ofereix resposta als desitjos de felicitat de tots, cristians i no cristians. De vegades serà oportú advertir-los amb amor d'algun aspecte en el seu comportament extern, en el qual millorar: la [correcció fraterna](#) que recomana Jesucrist en l'Evangeli! Us vaig parlar extensament d'aquest punt a la [carta](#) que vaig escriure al començament de l'Any jubilar; per això no m'aturo més en aquest tema. Només desitjo esmentar-vos que, seguint el bon criteri del nostre Fundador, hem d'exercitar aquesta obra de misericòrdia amb prudència, amb serenitat, amb humilitat, conscients que tots precisem d'aquest auxili tan humà i tan sobrenatural.

Acabo demanant, com sempre, pregàries pel [Sant Pare](#); en concret, pel viatge a Geòrgia i a l'Azerbaidjan que està realitzant en aquests moments, i que el portarà a Suècia a final de mes. Els dos se situen en el marc de l'acció ecumènica del Papa, després dels passos dels seus predecessors.

Molt units a les meves intencions, pregueu també pels 31 fidels de la Prelatura a qui ordenaré diaques el proper dia 29, i per tots els ministres sagrats de l'Església.

Amb serenitat, i encara amb pena profunda, us convido a recordar les filles meves que han mort a Mèxic per l'accident de trànsit. La pena es manté perquè formem una família unida; la serenitat prové també de la reacció unànime de pregàries que hi ha hagut a tot el món. Preguem al Senyor que els concedeixi un Cel molt gran, a la mesura de la Misericòrdia divina.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'octubre de 2016